

“Ik kan niet meer, schatje en ik wil niet meer” zeg je tegen mij... en mijn wereld stort in.

Ik werk die donderdagochtend thuis. Aan het einde van de ochtend krijg ik een appje van de maatschappelijk werkster van het ziekenhuis. Hoe laat ik vanmiddag op bezoek kom. Ik zeg dat ik er rond 14:45 uur ben. Ze vraagt of ik wat eerder kan komen, zodat ze mij ook nog even kan zien. Ze heeft namelijk een overleg om 15:00 uur. Nietsvermoedend sluit ik net iets over 12:00 uur de laptop af om snel de hond uit te laten. Ik heb je twee dagen niet gezien en gisteravond was je zo aan het overgeven tijdens het videobellen dat je ophing. Je was zo moe. Ik heb zin om je te zien en hoop dat het beter met je gaat.

Maar allesbehalve dat. Zodra ik bij je op de kamer kom, zie ik het al. Je ligt er slecht bij. Op mijn vraag of het een beetje met je gaat, is het enige wat je zegt: “Ik kan niet meer schatje en ik wil niet meer.”

Alsof de grond onder mijn voeten is weggeslagen. Paniek in mijn hoofd en terwijl ik vraag: “Wat bedoel je?”, schreeuwt een stem in mij: “NEEEEEEEEEEE!”. Ik weet gelijk waar het over gaat. Ik weet dat ik van alles roep, in blinde paniek ben en op dat moment komt de maatschappelijk werkster binnen. Ze hoort mij nog net tegen jou zeggen: “We kunnen toch niet zomaar opgeven?” En zij antwoordt: “Dit is geen opgeven. Maurits kan

niet meer en wil de behandeling stoppen.” Tranen lopen over mijn wangen, chaos in mijn hoofd en jij blijft mij ijzig en rustig aankijken. Hoe dan? Waarom? Wat is er gebeurd en waarom zeg je dit? Ik zie de leegte in je ogen en die leegte is wat mij bang maakt. Geen liefde of spijt. Niks, leeg en je kijkt van mij weg. Je moet wel bang zijn voor wat je in mijn ogen ziet. Dat is namelijk verdriet en angst. Jij, die zo van het leven genoot, jij wil ermee stoppen. Hoe erg moet je dan lijden om dit te zeggen.

Mijn alles, mijn maatje, mijn beste vriend, maar vooral mijn allerliefste lieffie, waar ik zo ontegenwoordig veel van hou - tot de maan en terug - gaat dood. En dat is het enige waar ik nu aan kan denken. Het breekt mijn hart, mijn hele wereld stort hier in elkaar.

Hoe het begon

We hebben een heerlijk leven samen. We hadden onze liefde niet gepland, maar opeens was het daar, ging het snel en was het vanaf dag één zo vertrouwd. Ik voelde mij gezien en gehoord. Jij liet mij zien wat geluk was. Samen genieten en soms iets doen buiten je comfortzone. Gewoon doen, niet twijfelen. Genieten van elke dag. We kochten samen een huis, waren verliefd en leefden ons mooiste leven. Na het overlijden van mijn rhodesian ridgeback gingen we samen op zoek naar een pup. En daar was Dziya, zij was de eerste puppy die jij vasthield en wat was je gek op haar en zij op jou. Huisje, boompje, beestje, hier had je zo naar verlangd en nu was het daar. We genoten van elkaar, onze hond en ons leven.

Ik weet een hoop onbelangrijke details over Maurits. Hij at altijd eerst zijn vlees op en daarna de rest. Hij was gek op koekjes en wilde altijd koekjes bij de koffie na het eten. Hij kon opeens de slappe lach krijgen en kon dan niet meer ophouden met lachen, op het irritante af. Ook kon hij een wenkbrauw afzonderlijk van de andere optrekken. Hij was een soort van Pipi Langkous: "Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan." Hij probeerde het en het lukte ook altijd. Sperziebonen waren niet zijn favoriete groenten. Dat piepte namelijk zo tussen je tanden en dat vond hij een naar geluid. Rode lampjes op een aan/uit schakelaar van een verlengsnoer plakte hij altijd af. En zijn lievelingskleur was blauw.